

Į mišką atėjo pavasaris. Miegapelės saldžiai miegojo ištisus septynis mėnesius!
Ir štai pro urvelio langą įspįsta saulutė ir ima šildyti jų kailiukus. Peliukės viena po kitos
praplėšia akis ir pasirąžo. Netrukus pabunda visos. Beveik visos.

Mažoji Miegapelė vis dar parpia, nes rudenį
užmigo labai vėlai.

– Kelkis, mažyle! – bando žadinti dukrelą Miegapelienė. – Eime į lauką, pavasaris jau čia!
Tačiau miegalė ir toliau sau pučia į ūsą. Sumurma per miegus kažką, lyg ir „huzelfuzelmuzel“, ir dar labiau įsirausia į antklodėlę.

Ji sapnuoja nuostabius dalykus, kokie būna tik sapne: šokinėja virš debesų, skraido tarp medžių, vaikštinėja Mėnulyje, maudosi torte...

– Oi, vis dar miegi? – nusistebi Voverė, atliuksėjusi pažaisti su drauge. –
Kelkis, žiema jau baigėsi!
Ir pūkuota uodega pabraukia peliukei per nosytę. Oi, kaip kutena!
Bet turbūt nelabai smarkiai kutena, nes mažoji Miegapelė nepabunda.

– Ką čia veiki? – klausia Ežys, pats dar truputį užsimiegojęs.
– Žadinu mažąją Miegapelę, – atsako Voverė. – Žiema juk
jau seniai baigėsi!
– Juokų darbas, – šypteli Ežys. – Reikia, kad jai būtų
nepatogu miegoti.

